

ТРИУМФЪТ на ВЯРАТА

И ангелът рече: Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за мене и сина си, единствения си син.

Битие 22:12

ИГРА С ВЪПРОСИ

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

1 Коринтяни 2:2

В един слънчев ден четирима приятели се отправиха на път от Сан Франциско до южна Калифорния. Осем часа с кола.

По пътя, посред обичайните приказки за планове и спомени, един от тях предложи странна игра: да се редуват, задавайки въпроси - и да не говорят нищо друго, само въпроси. Другите се съгласиха и играта започна. Отначало те си задаваха леки въпроси относно времето, любимия сладолед, музикални предпочитания и типичното «Кога ще стигнем?»

Постепенно вникнаха във възможностите, които играта предлага, и се гмурнаха в по-дълбоки теми. Започнаха да се разпитват един друг за минали връзки, за семействата си, за лични проблеми и бъдещи цели, изобщо за лични неща. После нещата станаха съвсем сериозни, питаха се за същността на приятелството, любовта, живота, смисъла, Бог. «Какво е приятел?» попита някой. «Откъде сме толкова сигурни, че нещата, които си мислим за Бога, са верни?» каза друг.

Когато слънцето залезе, а малката кола продължаваше храбро пътя си на юг, стана ясно, че изобилието от въпроси води само до неяснота и недоразумения. Сякаш мракът навън се беше вмъкнал в колата, оставяйки четиримата да се лутат безпомощно и да тормозят умовете си с въпросите за своя живот.

**Сякаш мракът навън
се бе вмъкнал в колата.**

Сред мрака и лепкавите въпроси стана ясно, че групата има нужда от здрава основа, на която да стъпи, за да стигне до каквото и да е разбиране по някой въпрос. Ако можеше да ги озрее някой светъл лъч, ако можеше да се намери поне един задоволителен отговор, те биха създали рамката, някакъв вид идеал, спрямо който да преценяват всичките си въпроси. Без такава основа играта на въпроси само ги завличаше все по-дълбоко в бездната на несигурността.

В една епоха, в която акцентът пада най-вече върху научните изследвания, ние сме засипвани с информация и сякаш всеки има свой собствен комплект от въпроси и отговори - и е толкова лесно да се изгубиш. В това време - може би повече от когато и да било - имаме нужда от непоклатима основа, на която да стъпим в преценката си за всичко останало. Имаме нужда и от модел: живот, който е пример за подражание.

Тази история с въпросите е в много отношения историята на човечеството. Точно като нашите четирима приятели, без основа, идеал и рамка, животът ни се превръща в безцелно скитане. Докато не установим някаква непоклатима истина, докато не намерим пример, достоен за подражание, надали ще отбележим големи успехи.

На какъв живот бихме искали да подражаваме? В каква система искаме да подгредим понятията?

Неделя
26 ноември

ОБЕЩАНИЯТ НАСЛЕДНИК

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Бит.20:1-25:10

И Господ посети Сара според както беше рекъл; и Господ стори на Сара както бе казал. Защото Сара зачна и роди син на Авраама в старините му, в определения му от Бога срок. (Битие 21:1-2)

„Раждането на Исаак след цял живот очакване изпълни най-скъпите надежди на Авраам и Сара и донесе в шатрите им радост.“¹

Изпитанието на вярата (Бит.22:1-5)

„В послушание от вяра Авраам бе оставил своята родна страна - бе изоставил гробовете на бащите си и дома на племето си. Бе се скитал като странник из земята на своето наследство. Дълго бе чакал раждането на обещания син. По Божия заповед бе изпратил далеч сина си Исмаил. И сега, когато така дълго желаното дете встъпваше във възрастта на мъжеството и като че ли патриархът можеше да види плодовете на своите надежди, пред него се изправи един по-голям от всички групи изпит.“²

**Исаак започна да
се пита дали не бяха
забравили нещо важно.**

„Исаак бе светлината на неговия дом, утехата на старините му и над всичко - наследник на обещаното благословение,... но на Авраам бе наредено със собствената си ръка да пролее кръвта на сина си.“³

„Бог поиска от него да принесе

Исаак в жертва - да го убие като агне или като теле и да го изгори на олтара.“⁴

„Сигурно никога човешко същество не е било подлагано на по-суров изпит на вярата и любовта. След като беше чакал толкова години това скъпо момче, ... след като го беше възлюбил с цялата нежност, която стар човек таи към единствения си син, сега му беше заповядано да го положи на олтара и да го заколи.“⁵

Авраам „си спомни даденото му преди почти 50 години обещание, че неговото семе ще бъде неизброимо като звездите. Ако това обещание трябваше да се изпълни чрез Исаак, как можеше да се иска той да бъде умъртвен?“⁶

„Поглеждайки отвъд видимото, Авраам се хвана за Божествената дума, смятайки, че Бог може да го възкреси дори от мъртвите (по Евр. 11:19).“⁷

Божието провидение (Битие 22:6-19)

Докато вървяха към планината, Исаак започна да се пита дали не бяха забравили нещо важно за жервената служба. Той попита баща си: "Ето огъня и дървата, а где е агнето за всеизгарянето?" (Бит.22:7) „Мигът, от който Авраам се боеше най-много, беше настъпил. Трябваше да каже на Исаак ужасната истина.“⁸ Авраам отговори: "Синко, Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне." (ст.8)

"А като стигнаха на мястото, за което Бог му беше казал, Авраам издигна там жертвеник, нареди дървата и като върза сина си Исаак, тури го на жертвеника върху дървата," (ст.9). „Тогава с треперещ глас Авраам разкри на сина си Божествената вест. С ужас и почуда Исаак научи съдбата си, но не се съпротиви,... той чувстваше, че бе почетен с призива да отдаде живота си в жертва на Бога.“⁹

Авраам „издига ножа, за да заколи сина си, когато внезапно ръката му е задържана. Ангел от Бога извиква от небето към патриарха: „Аврааме! Аврааме!“ Той отговаря бързо: „Ето ме!“ И отново се чува гласът: „Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо, защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мене и сина си, единствения си син“ (Бит. 22:11-12).

Тогава Авраам видя „овен, вpletен с рогата си в един храст“, бързо взе новата жертва и я принесе „вместо сина си“. С преливаща радост и благодарност Авраам даде ново име на това свято място - 'Иехова-ире', т.е., 'Господ ще промисли'."¹⁰

Как мислите?

1. Можете ли да си спомните за някой „Исаак“, когото е трябвало да пожертвате? Върна ли ви го Бог след това?
2. Макар че понякога принасяме в жертва неща, които изобщо не ни принадлежат, как гледа Бог на нашите приношения?
3. Ако някой ви каже, че трябва да се откаже от твърде много неща, за да бъде християнин, какво бихте му отговорили?

1,2,3,6,7,9,10 Е.Г.В., Патриарси и пророци, гл.13
4,5,8 Артур С. Максвел, Библейски истории, т.1

**Както е слънцето
за цветята,
така е усмивката
за човечеството!**

vij kakvo ima dnes v

www.usmivka.net

НЯМА КАКВО ДА ГУБИШ!

ЧЕРНО НА БЯЛО

Битие 22:7,8

Моего семейство участва всяка седмица в богослуженията. Сестрите и братята събират гаренията в малки пликове. По онова време баща ми даваше на всеки от нас по четвърт долар, който да сложим в пликчетата си и да го занесем в църква.

Въпрос: Ние, децата, всъщност давахме ли нещо за колектата? Някой би казал „не“ - позовавайки се на това, че баща ни ни даваше парите. От друга страна, щом татко веднъж ми дадеше парите, аз на практика можех да направя с тях каквото си искам.

В Битие 22 Бог изпитва Авраам, като изисква в жертва единствения му син.

Въпрос: Исаак наистина ли принадлежеше на Авраам? Всъщност не, в крайна сметка Господна е земята и всичко, което е по нея (Пс.24:1). Както и да е, Бог изисква Исаак от Авраам, сякаш момчето наистина му принадлежи.

По пътя към планината Исаак трябва да се е питал каква жертва ще принесат. "Ето огъня и дървата, а где е агнето за всеизгарянето?", Промислил ли беше Бог в този момент за жертва? Отговорът е „да“ - жертвата е Исаак. Какво донесе Авраам за жертвата? Отговор: нищо. Спомнете си пак Псалом 24:1. Авраам каза, че Господ ще промисли за жертва и за агне за всеизгаряне (Бит.22:8). Но това не се случи преди Авраам да вдигне ножа, за да принесе Исаак. Едва тогава Бог му каза да спре и да се огледа за другата жертва, която Бог беше предвидил.

Не е ли удивително, че Бог беше промислил за всичко? Всъщност това е и едно от имената му: „Господ ще промисли“. Авраам нарече така и мястото на жертвоприношението: „Иехова-ире“, т.е. „Господ ще промисли“.

Е, приложимо ли е това и днес за нас? „Нашият небесен Отец предаде своя обичан Син на страдания и разпятие... Какво по-голямо доказателство за Неговата божествена любов и милост?“¹

Той промисли не само жертвата, а и всичко, което беше необходимо за принасянето ѝ - включително дървото за кръста, метала за звъзделите и хората, които да извършат проверят, че службата е извършена.

Ние, хората, имаме ли някакво участие в тази жертва? Отговорът е „НЕ“! Бог използва хора, за да изпълнят задачата, но Той беше, който извърши всичко според волята Си. Той е не само Начинателят и Усъвършителят на спасението ни, но от Него произхожда всичко (Евр.5:9). Колко страшен и чуден е нашият Бог!

1 Знамения на времето, 1 април 1875

**Приложимо ли е това
и днес за нас?**

Сряда
29 ноември

ВЯРА ОТВЪД РАЗУМА: КАК СЕ ПОЛУЧАВА НА ПРАКТИКА ТОВА?

ИМА КАК
Притчи 3:5,6

Когато Бог избра Авраам, Той му обеща земя и синове, които да не може да изброи. Към момента на даване на обещанието Авраам беше на 75 години и това би му прозвучало чудесно, дори ако го смята за невъзможно. Понеже Господ лично беше дал обещание, а Авраам имаше вяра във всяко едно от Божиите обещания.

Нека разгледаме доклада за изпита на вярата на Авраам и Сара. Бог беше обещал на Авраам син, но Авраам беше стар, а и Сара беше съвсем възрастна, за да износи и роди дете. В ума на Сара се промъкна съмнение - тя беше твърде стара, за да роди. Това накара Сара да използва собствената си способност да разсъждава и комбинира - и тя реши да даде Азар, прислужницата си, за жена на Авраам, за да се продължи родът. Това сигурно се е сторило много разумно и логично на една стогодишна жена, която 25 години е чакала син. Сара може би е мислила, че действията в съзвучие с Божията воля и че по някакъв начин използва човешкия разум, за да изпълни Божието обещание.

Нека сега погледнем как реагира Авраам, когато Бог поиска от него да пожертва Исаак. Авраам би могъл да си каже: „Господи, Ти ми каза, че ще ме направиш голям народ чрез моя потомък, а сега го изискваш в жертва!“ Той би могъл да каже: „За какъв народ ми говориш, като ме оставяш без син?“, Но Авраам никога не задаваше въпроси на Бога и никога не се опитваше да

В ума на Сара се промъкна съмнение.

проумее Божиите обещания със силата на своя човешки разум. И Авраам прие да принесе в жертва единствения си син - според Божията воля.

Тази равностойност показва, че вярата е много по-важна от човешките разсъждения. Нека да обмислим разликата в разсъжденията на Сара и на Авраам. Логиката на Сара се базираше на човешката гледна точка. Човешкото мислене би трябвало никога да не спира да се съобразява с това, че Бог е всемогъщ, вездесъщ и всезнаещ.

Логиката на Авраам се основаваше на това: да не забравиш, че Бог може всичко, че знае всичко и че винаги е на наша страна. Ако Бог искаше Исаак да бъде принесен в жертва, значи така трябваше да стане; но Той въпреки това щеше да направи Авраам отец на много народи.

„Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти...“ (Пр.3:5,6)

Как мислите?

1. До каква степен трябва да използваме разума си, за да разберем Божиите обещания? Искат ли Бог това? Обяснете отговора си.
2. До каква степен - ако въобще - Бог използва човешка помощ в изпълняването на плановете си?
3. Защо Авраам не разсъждаваше по начина, по който мислеше Сара?

ВЯРА НА ТЪМНО

ГЛЕДНА ТОЧКА

Битие 22:2

Вярата е доверие в Бога - сигурност, че Той ни обича и знае най-добре какво е за наше добро.¹

Всички ние се сблъскваме с предизвикателства и изпитания. Никои на този свят не е изключен от тази болезнена опитност. Дори великите мъже на Библията са минали по този път. Например патриархът Авраам: въпреки своето послушание, той премина през най-великия и най-труден изпит, който човек може да си представи. Бог поиска от него да заколи своя син Исаак (син, чакан толкова дълго) и да го изгори като жертва.

„Авраамовото велико дело на вяра стои като стълб от светлина, огряващ пътеката на Божиите слуги във всички следващи векове. Авраам не се опита да се извини, да не извърши Божията воля. През тридневното пътуване имаше достатъчно време да размисли, да се усъмни в Бога, ако бе предразположен към съмнение. Можеше да ръсъждава, че заколването на сина му ще стане причина да го смятат за убиец, втори Каин, че то ще стане причина неговото учение да бъде отхвърляно и презирано и така ще унищожи силата му да върши добро на ближните си. Той можеше да се оплаче, да поиска възрастта му да бъде приета като извинение за непослушанието. Но

патриархът не приведе нито едно от тези извинения. Авраам бе човек. Неговите страсти и привързаност бяха като нешите, но той не се спря, за да спори по какъв начин ще се изпълни обещанието, ако Исаак бъде убит. Той не се спря, за да

спори със своето разкъсано сърце. Знаеше, че Бог е справедлив и праведен във всичките Си изисквания и се подчини на заповедта до последната буква.²

„Понякога ние просто не можем да видим какво е промислил Бог и животът ни се струва абсолютно безсмислен. Всичко изглежда мрачно и тайнствено. Това е точно моментът да се доверим на нашия любящ Бог. Исаия ни напомня: Кои между вас се бои от Господа и слуша гласа на Неговия служител, но ходи в тъмнина и няма светлина? Такъв нека уповава на името Господне и нека се обляга на своя Бог,“ (Ис.50:10).³

Как мислите?

1. Какво според вас е онова, което не трябва да забравяме у Лотовата жена? Какво има предвид Исус? Ардументирайте отговора си.

2. Ако Бог ви призовава да изоставите нещо, какво е то? Тялото и душата ви към едни и същи неща ли са „прилепени“?

1 Е.Г.В., Възпитание

2 Е.Г.В., Патриарси и пророци, гл.13

3 Ed Bulkley, How Big Is Your God?

**Понякога ние просто
не можем да видим какво
е промислил Бог.**

Петък
1 декември

ГОСПОД ЩЕ ПРОМИСЛИ ЗА АГНЕТО ЗА ВСЕИЗГАРЯНЕТО

ИЗСЛЕДВАНЕ

Битие 22:8, Деяния на апостолите 3:15,16; 2 Тимотей 1:12

С две гуми

Вярвате ли, че Господ ще промисли? Авраам вярваше. "Синко, Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне," (Бит.22:8). Петър вярваше. "И на основание на вяра в името Му, Неговото име укрепи този, когото виждате и познавате; да! Тая вяра, която е чрез Него, му даде пред всички вас това съвършено здраве," (Деян.3:16) Павел вярваше. "Защото зная в Кого съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да опази до оня ден онова, което съм Му поверил," (2Тим.1:12). Агнето е промислено от вековете. Нека вървим с Него към триумфа на вярата.

А защо не...

- изиграете по роли историята на Авраам и Исаак, ползвайки Битие 22 като основа за сценария? Поканете истински баща и син, като синът е видимо достатъчно едър и силен, за да надвие физически на баща си, ако поиска. Представете пиесата в съботното училище за по-малките тийнейджъри или за възрастни. (Можете да изберете баща и син, добре познати на групата, пред която ще поставите пиеската.)

- интервюиравте няколко от църковните членове, за да научите как Господ е промислял за тях във време на голяма нужда?

- размислите и дискутирайте мислите, които са минавали през ума на Авраам, когато Бог е поискал от него да принесе Исаак или когато той и Исаак са вървяли към планината на жертвоприношението. Използвайте Патриарси и пророци, гл.13 като информационна база.

- си направите дневник, в който една седмица да отбелязвате случаите, в които сте се доверили безрезервно на Бога и сте проявили вяра, че Той ще промисли?

- наблюдавайте природата, отбелязвайки как Господ „е промислил“ за растенията и животните, които я обитават?

Полезни връзки

Битие 22 глава

Е.Г.Уайт, Патриарси и пророци, гл.13

Clifford Goldstein, God, Goedel, and Grace: A Philosophy of Faith